

Въ жгъла, между двѣ кѣщи, отъ които едната бѣше малко по-издадена отъ другата, момиченцето се седна и се сгуши. Прибра крачката си подъ рокличката, но още по-студено му стана. Не смѣше да се върне и въ кѣщи, защото не бѣше продало ни една кутия кибритъ и си отиваше безъ петъ пари.

То навѣрно знаеше, че баща му ще го добие, пъкъ и у тѣхъ бѣше студено. Прѣзъ покрива на кѣщата имъ вѣтърътъ свободно духаше, макаръ че поголѣмитѣ пукнатини бѣха затулени съ парцали и слама.

Рѣцѣтъ му почти вкоченѣсаха отъ студъ.

Ахъ, една кибритена клечица може би ще му помогне; какво бива отъ една кибритена клечица? Ще я драсни о стѣната и ще си стопли прѣститѣ.

И то рѣши да извади клечицата. Хррр . . . ! — какъ пламна, какъ загорѣ! Момиченцето си тури рѣката надъ огъня, а огъня бѣше тѣй топълъ и свѣтелъ — чудо! Стори му се, че стои прѣдъ желѣзна печка, съ лѣскави крачка и съ хубавички украшения. Огънятъ горѣше тѣй благодатно, грѣеше тѣй добрѣ, че момиченцето протѣгаше вече и краката си, за да стопли и тѣхъ, ала огънятъ изгасна, печката се изгуби и въ рѣцѣтъ му остана само недогорѣлата клечица.

Момиченцето драсна о стѣната и втора клечица; тя пламна и тамъ, дѣто освѣти, стѣната стана прозрачна като вуалъ и дѣтето видѣ какво се върши въ стаята.

Масата бѣ покрита съ бѣла като снѣгъ покривка; по нея бѣха наредени хубави фарфорови сѣдове, а отъ опечената съ ябълки и сушени